

[Alfred Jensen.]

lagt byrder på den almindelige befolkning takket være de foranstaltninger, der her foreslås.

Jeg vil også tro, at der kommer byrder af anden art end de af mig her omtalte. I ministerens fremsættelsestale siges det, at vi ikke har så særlig megen udrustning. Der findes kun udrustning til 35 000 mand, og det er endda kun en lettere udrustning, men hvis det går efter planerne — ministeren ser jo lyst på det —, vil vi af de midler, der stilles til rådighed for ophjælpning af forsvarsberedskabets våbenleverancer i henhold til den amerikanske lov herom, som er gældende for finansåret 1949—50, få udrustning nok til 100 000 mand. Jeg er ikke klar over, hvorledes det amerikanske finansår løber — jeg har ikke interesseret mig særlig stærkt for det, og jeg interesserer mig ikke for indførelse af slige terminer i Danmark —, men jeg går ud fra, at under alle omstændigheder må dette finansår dog udløbe inden udgangen af dette år, og det ligger vel nær at antage, at de leverancer, som stilles i udsigt til hæren, og som betyder, at der kan udrustes 100 000 mand, vil være fremme omkring ved den tid. Det rejser så spørgsmålet: Hvad skal der ske med dette materiel? Ja, naturligvis skal det ind i depoter, men det er jo også tanken, at det skal anvendes. Det er offentligt erkendt, at den uddannelse, mandskabet har fået indtil dato, ikke er tilstrækkelig til betjening af det materiel, som nu kommer, og der har været talt om genindkaldelser. Når der forelægges et sådant forslag, var det vel rimeligt, om der blev givet oplysning om, hvad der påtænkes i den retning. Jeg har ikke kunnet finde noget derom i forslaget, og derfor vil jeg spørge: Er det meningen, at de, der er uddannet siden 1945, skal genindkaldes, således som man har talt om det i pressen, for at lære brugen af de våben, vi nu får, og som, selvom det vel er noget bras fra overskudslagre, alligevel er bedre og lidt mere moderne end det materiel, vor hær har haft hidtil? Jeg mener, man må have svar herpå.

Endvidere vil jeg stille det spørgsmål, om den nuværende uddannelsestid skal opretholdes, efter at vi har fået de våben, der her er tale om, hvis beskaffenhed vi altså ikke må få oplysning om — vi er som bekendt ikke tilhængere af den lange tjenestetid, vi har —, eller om man vil gå til en forlængelse af tjenestetiden.

Endvidere rejser sig det spørgsmål: Når vi får det meget krigsmateriel, vil man så

fortsat begrænse sig til indkaldelse af 15 000 mand, eller vil der, som man må forstå af forslaget, blive tale om indkaldelse af mere mandskab end de 15 000, der nævnes i bemærkningerne til lovforslaget?

Forskellige ordførere har været inde på spørgsmålet om, hvorvidt de udgifter, der her pålægges os, er dikteret udefra. Ministeren har erklæret, at det er noget, regeringen og rigsdagen selv bestemmer. Så forekommer den optræden, man fra regeringens side har udvist, mig noget mærkelig.

Også den måde, hvorpå forslaget skal jages gennem rigsdagen, er i allerhøjeste grad mærkelig, og det bøder aldeles ikke på det, at ministeren forklarer os, at det blot er en 4 års plan, der bliver realiseret på 2 år. Jeg forstår ministerens udtalelser således, at hans 4 års plan endnu ikke er færdig, og under disse omstændigheder havde det vel været mere rimeligt, når det er regering og rigsdag, der skal bestemme, om man havde svaret præsident Truman, da han spurgte: vi kan ikke svare endnu, for vi har ikke taget stilling til den militærordning, vi skal have; vor 4 års plan er endnu i svøbet, den bliver færdig henad efteråret, og det er vor plan, at den skal behandles i første omgang, når rigsdagen træder sammen til oktober; til den tid kan vi svare. Men det har man ikke gjort. I stedet for sendes den plan, som altså ikke er færdig, af sted, og så får vi våben og krigsmateriel efter den.

Ja, man kan selvfølgelig stå og tale om, at vi selv bestemmer, men det forekommer mig, at det ikke er særlig meget, vi bestemmer. Når vi, så at sige uden at der forelægges rigsdagen noget, uden at det har været fremme i forsvarskommissionen, beslutter at realisere en 4 års plan på 2 år, en plan, som altså ikke er færdig, så forekommer det mig ikke, at vi bestemmer. Så kan ministeren og andre for min skyld gerne stå heroppe og andre steder og erklære højtideligt, at vi selv bestemmer. Forholdet er jo dog det, at de anskaffelser, der her er tale om, den fænomenale oprustning, som vi nu går ind i, er et resultat af drøftelserne i Atlantrådet. Jeg deler det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards opfattelse af, at vi har sørgelig lidt indflydelse på den udenrigspolitik og den militærpolitik, der føres under Atlantpagten, og det vil jo i realiteten sige, at vi har meget lidt indflydelse på dette her. Vi har, hvis man er indforstået med det, at sige ja, når der kommer et resultat ud af drøftelserne i Atlantrådet, og jeg synes,